

[Kjær Rasmussen.]

nelse, så de unge ikke på grund af en for rig udvikling af deres evner gider løbe efter arbejdsgivernes økonomiske gulerødder, men ønsker at arbejde, hvor de i fællesskab kan tilfredsstille deres skabertrang.

Ja, vi har tilladt os at gøre en hel del ud af uddannelsesafsnittet her ved denne lejlighed, for det er jo en ofte gentaget påstand her i folketinget, at man kan skabe lighed ved hjælp af længere uddannelser. Det tør nok siges, at perspektivplanen skyder denne påstand i sønk; man kan ikke uddanne sig ud af klassesamfundet.

Derimod kan man spørge sig, om det er en naturlov, at arbejderklassen absolut skal have det sureste slid, den korteste fritid, den dårligste uddannelse. Svaret bliver selvfølgelig, at der aldeles ikke er tale om nogen naturlove her, således som man ynder at fremstille det fra borgerligt hold. Derimod er der tale om lovmæssigheder inden for kapitalismen, inden for klassesamfundet; det er her, ulighedens årsager skal findes.

De besparelsesbestræbelser, der ønskes fra det offentlige side som et led i afhjælpningen af betalingsbalanceproblemerne, bør koncentrerer om administrationen, om jord- og ejendomsspekulationen med den deraf følgende inflation, om NATO-militæret. Vi synes, der gøres alt for lidt ud af administrationsafsnittet, men det har måske sin naturlige forklaring, idet det jo ikke er så rart igen at se sig selv bortrationaliseret.

Men når vi nu taler om besparelsesbestræbelser, rinder afsnittet om indkomstoverførsler os i hu. Hvad er der f. eks. sket her vedrørende landbrugsstøtten, for nu at tage den? Ja, så vidt vi kan se, vil den være 3 gange så høj i 1985, som den er nu, og man må have os undskyldt, når vi ikke rigtig finder en sådan stigning hverken holdbar eller fornøftig.

På samme måde med indkomstoverførslerne til privat forskning og til Danmarks Erhvervsfond. Skulle man ikke snart se at komme ressourcspildet i den private sektor til livs, eksempelvis gennem offentlig styring af investeringerne? Vi mener det, men må så samtidig medgive, at i perspektivplanens samfund er der ikke regnet med perspektivplanlægning for den private sektor. Her skal jungleloven fortsat være gældende, indtil monopolerne helt har sat sig på mag-

ten i øvrigt i god overensstemmelse med udviklingen i det kapitalistiske samfund.

Lad mig afsluttende sige, at det er vort håb, at perspektivplanen, den såkaldte svovlgule, må blive en bestseller på arbejdspladser og i fagforeninger, således at arbejderne virkelig kan blive klar over den rolle, der er tiltænkt dem og deres børn under fortsat kapitalisme. Et grundigt studium i disse kredse af denne bog vil uundgåeligt resultere i, at den bruges som en brosten, nemlig en brosten mod selve det kapitalistiske system. Derfor er vi også i stand til at takke for bogens fremkomst.

(Bifald på tilhørerpladserne).

Formanden: Bifald her i salen er ikke tilladt.

Hanne Reintoft: Trods den videnskabelig-tekniske revolutions meget rige muligheder for social og kulturel fremgang og andre tegn på stigende levestandard præges det perspektiv, der her fremlægges for befolkningen, af krav om afdæmpning, tilbageholdenhed og evig snak om begrænsninger, for ikke at tale om direkte forringelser og nedskæringer på afgørende områder. Det gælder først og fremmest for den arbejderklasse, der dog er den bærende i den fortsatte produktions- og produktivitetsfremgang, som man forudser. Men også for de små og middelstore bedrifter inden for landbrug, håndværk, handel og industri forudsættes tilbagegang til fordel for en fortsat koncentreret af den økonomiske magt i hænderne på indenlandske og ulykkeligvis i stigende grad udenlandske multinationale selskaber.

Det viser, hvor skærende falsk det i virkeligheden er at tale om, at den nuværende regering er en borgerlig regering. VKR-regeringen er i sin målsætning som i hele sit praktiske virke storkapitalens regering og varetager dens interesser på bekostning først og fremmest af arbejderne, men også brede lag af det, der traditionelt betragtes som borgerskabet, og de gør da også vrøvl.

Redegørelsen viser, at man ikke har til hensigt at udnytte vor tids muligheder for at udarbejde og gennemføre en virkelig planlægning af produktion og forbrug.

Den viser, at det kapitalistiske system hverken kan eller vil udnytte tidens tek-